

φασι, μαζή με τὸν ναύαρχο Κολινιό, δταν δυὸς πολίτες, καθὼς προσπέ-
ψασαν πλάτην τοὺς κουβεντιάντας, πρόφεραν τὸ δνομα τῆς ἀδελφῆς
Εὐλογημένης. 'Ο δρός μας ἀφτοσ ἀμέτος τὸ ναύαρχο καὶ τρέχον-
τος πρὸς τοὺς διοὶ αὐτοὺς πολίτες, τοὺς φότησε ἀνὴραν ποὺ βρι-
σκόταν αὐτήν, γιὰ τὴν διοία εἶχαν μαλῆσε.

— 'Ω Θεέ μου! 'Οχι, κώρις ὑποσύμη, δὲν ξέρουμε, τοῦ ἀπάν-
τησης ὁ ἔνας ἀπὸ αὐτούς, δὲν ἔνας ἀπὸ τὸν ἄλλος ἀπὸ τὸν γενναῖο ὑ-
φαντή Ζάν Πεκούνα, 'Ακριδῶς μιλούσαμε γι' αὐτή μὲ τὸ σύντοροφ
μου καὶ ἀνησυχούσαμε γιὰ λογαριασμὸ της, γιατὶ δὲν εἰδαμε καθόλου
σύμμερα τὴν εὐγενείαν καὶ γενναῖον αὐτήν κόρη, ἡ δνομα ἄλλος βρι-
σκόταν πάντα πλάτη στοὺς πληγωμένους. 'Ανησυχούσαμε μήτως εἶνε
ἄρρωστη. 'Ωστόσο, θὰ τὸ μάθουμε αὐτὸς αὐτοῦ βριδίνω, ποὺ ἔχει σε-
γάνη νὰ εἶνε τῆς ὑπηρεσίας στὰ νοσοκομεῖα.

— Εὐχαριστία, φίλε μου, εὐχαριστία, είτε ὁ Γαβριήλ, σφίγγοντας
θερμά τὸ χέρι τοῦ ἄνθρακα ποὺ καυράστηρε γιὰ μᾶλιστα τιμῆ.

'Ο ναύαρχος Κολινί τίχει ἀκούστε τὰ λόγια τοῦ Πεκούνα καὶ είχε
προσέξει τὴν χαρά τοῦ Γαβριήλ. 'Ωστόσο, δταν ὁ τελευταῖος τὸν συ-
νάντησε καὶ μάλι, δὲν τοὺς εἴπει τίτοτε. Μὰ δταν ξαναγύμνισαν στὸ
φροντιστήριο καὶ βρέθηκαν μάρτι στὸ γραφεῖο τοῦ ναύαρχου, δ
Κολινί τοῦ είπε χαμογελῶντας γλυκά:

— Βλέπε, ἀγαπητέ μου φίλε, δτι αἰσθάνεσθε ζωηρῷ ἐνδιαφέρον
γιὰ τὴν ἀδελφὴ Εὐλογημένη.

— Αἰσθάνομα τὸ ίδια ἐνδιαφέρον ποὺ νοιάθει γι' αὐτή καὶ δ-
λος δ ἄλλος κόσμος ἐδή, ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ κοκκινίζοντας γιὰ
τὸ φέμα του. Θαυμάζω τὴν αὐτοθυσία της καὶ τὸν ἥρωτισμό
της.

— Γιατὶ θέλετε νὰ μὲ ξεγελάστε, φίλε μου; είτε ὁ ναύαρ-
χος μὲ κάπια πικρία. Τότη λοιπόν εἶνε ἡ ἐμπιστοσύνη σας σὲ
μένα, δηστε μοῦ λέτε φέματα;

— Τι... κώρις ναύαρχος; τρώμασε δ Γαβριήλ, χάροντάς τα
δώμα περισσότερο. Τι σας ἔκανα νὰ ὑποθέσετε πώ....

— Το δτι ἡ ἀδελφὴ Εὐλογημένη δὲν εἶνε ἄλλη ἀπὸ τὴν 'Αρ-
ιέμιδα ντε Κάστρο, τὴν διοία ἀγαπήτε...

— Πῶς; Τὸ ξέρετε; φύναξε δ Γαβριήλ κατάπλιτρος.

— Πῶς νὰ μην τὸ ξέρω, ἀπάντησε ὁ ναύαρχος, ἀφοῦ δ κον-
τόσταυλος Μονιμοσαντή εἶνε τὴν θείον μου; 'Υπάρχει γι' αὐτὸν τί-
ποτε κριψὸ στὴν Αιώνη; 'Η 'Ἄρτεμις τοῦ Πουντέ εἶνε τὸ αὐτὸν
τὸν βασιλέων παῦλον δ κοντόσταυλος ἡ καθοδί της 'Ἄρτεμιδος. 'Ε-
πειδὴ, καθὼς φάνεται, ἀπὸ τὸν ὑπόθεσον αὐτὴν ἐκάρποταν με-
γάλα συμφέροντας τῆς οἰκουγενείας μας, εἰδοποιήθησα ἀπὸ τὴν
ἀρχὴ γιὰ προσέχοι, γιὰ νὰ βοηθήσω τὸν κοντόσταυλο στὰ σχέδιά
του. Τὴν ίδια μέρα που μήτρα στὸ Σαῦν Κεντέν γιὰ νὰ τὸ δ
περαστώνη ἡ νὰ πεθάνω, ἐφτασε ἐπειγόντων ἔνας ἀγγελιοφό-
ρος ἀπ' τὸ θεῖον μου. 'Ο ἀγγελιοφόρος αὐτὸς δὲν ἐρχόταν, κα-
θὼς θὰ νομίζετε, νὰ μὲ πληροφορήσῃ γιὰ τὶς κινήσεις τοῦ ἐχ-
θρῶν καὶ γιὰ τὰ στρατιωτικὰ σχέδια τοῦ κοντόσταυλου. 'Οχι!
δὲν ἐρχόταν γι' αὐτὸν. Είχε απέρχει χύλους κινδύνους γιὰ νὰ
φθῆ νὰ μὲ πληροφορήσῃ, δτι στὸ μοναστήριο τῶν Βενεδικτίνων
τοῦ Σαῦν Κεντέν βρισκόταν ἡ 'Ἄρτεμις ντε Κάστρο, τὴν διοία
ἔφερε τὸν ἑπιβλέποντα σὲ κάθε τὴν βῆμα. Χθὲς πάλι, στὴν Φλα-
μανδός, ἐξαγωγαπάτενος μὲ κρηνάρι ἀπὸ τὸν αἰχμάλωτο τῶν
Ιστανάντων κοντόσταυλο, μὲ ἑητήσει νὰ μὲ δῆ στὴν μαρτσή πολὺ τοῦ
Βερρά. Σκέφτηκα δτι θὰ έρχονται ἐκ μέρους τοῦ νὰ κάνω δ, τι μοφῶ, γιὰ
μᾶλιστα τὸ δόξα τῶν Μονιμοσαντῶν, τὴν διοία μακάρων δηλατέων
πάλι τὸ δόξα τῶν Μονιμοσαντῶν, τὴν διοία μακάρων δηλατέων:
— Ο ναύαρχος Κολινί είτε τὰ λόγια αὐτὰ μὲ πικρία καὶ μὲ θλίψι...
Μᾶλιστα τὸν παρεξῆγησε καὶ νοικούστας, δτι πραγματικά εὐ-
νοῦστε τὸν κοντόσταυλο στὰ σχέδιά του, τὸν είπε, συγκρατήτας μὲ
δικαιολία τὴν δργή του:

— Οπε σεις, κώρις, μὲ καταγγειλατε στὴν ήγουμένη τῶν Βενε-
δικτίνων, γιὰ νὰ συμφωνοθήτε μὲ τὶς διαταγές τοῦ θείου σας;

— Σωπάτε, νέες μου! φύναξε δ ναύαρχος μὲ περηφάνεια. Μᾶ
σας συνωρῶ —ἐπεδοθετε μὲ γιλιπάντητα— γιατὶ τὸ πάθος σας σᾶς
τικρώνει καὶ δεν γνωρίσατε πάρδια καλά τὸ ναύαρχο Κολινί.
(Ακολούθει)

ΣΟΦΑ ΔΟΓΙΔΑ

— Κανένας ἄλλος δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ κάνῃ κακό, ἐπειδὴ ἀπὸ τὸν
διο τὸν θαυμό μου. 'Η αἵτια ὀποιαδήποτε ζημίας ποὺ ιψι-
σταμαι, ὑπάρχει ἐντός μου καὶ οὐδέποτε πάσχω πρωγματι-
κά, παρὰ μονάχα ἀπὸ τὰ δικά μου σφάλματα.

"Α γιος ζ Βεργυνόδος.

— Πολλές φορὲς ή δυστυχία, δταν τὴν ἀντιμετωπίζει
κανεὶς ψήχρωμα, μετατρέπεται πρὸς τὸ συμφέρον μας καὶ ή
μεγάλες συμφορές ἀνοίγουν τὸν δρόμο γιὰ ποὺ μεγάλες ἐπι-
τυχίες.

Σενέκας.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΤΟ ΓΙΑΣΕΜΑΚΙ

(Τοῦ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ)

·Έκανες τὴν προσευχὴ σου,
Δειποδαμόνα, δπόφε βράδυ;
ΣΑΙΣΠΗΡ

Η ΑΔΕΛΦΗ :

Τι πάθατε, ἀδελφάκια, καὶ σκοτίζει
ἔννοια τὰ μέτωπά σας τὰ σκυρτά;
Γιατὶ σάν νεκροκάντυλο φωτίζει
τὸν ὄφθαλμό σας ἄγρια ἡ ματιά;
Γιατὶ ἔχετε ἀπλούμενο τὸ ζωάρι
καὶ τρεῖς μισοτραβήζατε φορές
τὴν κάμια μὲ τὸ χέρι ἀπ' τὸ φηράρι
κι' ἀστράφαντε λεπίδες κοφτερές;

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ :

Είχες σκωμένο ἀπόφε τὸ γιασμάκι σου! Ειν' ἀλήθεια;

Η ΑΔΕΛΦΗ :

·Άδελφια μου, γνωνόσα ἀπ' τὸ λουτρό μου,
ἀρέντες μου, στ' ἀλήθεια ἀπ' τὸ λουτρό
κι' ἔχωμα ἀπὸ γκαϊδό τὸ φόρστο μου
κι' ἀπὸ μάτι ἀρθανίτικο, κακό.

·Ημονει μέο στὴν σέδια καθισμένη,
μὰ δταν περνοῦσα μπρός ἀπ' τὸ τζαμί,
πλήρη είχεν δ καρός, νοτιά καμμένη,
κι' δνοιεῖ τὸ γιασμάκι μιὰ στιγμή.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ :

Τὴν ὥρα αὐτὴ ποιὸς πέρναγε μὲ πράσινο καφτάνι;

Η ΑΔΕΛΦΗ :

·Μπορεὶ νὰ πέρνας.. Ναι..., δὲ λέγω τ' δη,
μὰ πρόσωπο δὲν είδε, οὔτε φαλλί..

Τί κριψολέτε, ἀδέλφια μου, στὴν κόχη,

ὅντας στὸν ἄλλον, τί κριψομέλει;

Αίμα γυρεύετε, αἴκια! στὴν ψυχή σας!

·Άδελφια μου, δὲ μ' ἔχει θέληψη.

·Έλεος! Θὰ σκοτώσετε τὴν ἀδελφή σας,
μὰ ἀδόναμη γυναίκα, μοναχή;

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ :

·Ο ίδιος ποιὸς πάντας βασίλεψεν ἀπόφει:

Η ΑΔΕΛΦΗ :

·Έλεος, ἀδέλφια!.. "Αν φταίγω νὰ μὴ ζήσω!..

Τέσσερες νοιώθω, Θέ μου, μαχαιρίες!

·Ω, μῆ! τὰ γονάτα σας νὰ φιλήσω!..

Τ' ἀσπρο πανί μου, πάνε, κι' ὁ φερεντής!

·Πιάστε τὸ χέρια ποὺ ἀλμάτισαν μόνη

δὲ μὲ βασιστῶν τὰ πάδια μου ἀλλο πεύ!

Τὸ μαρό του γιασμάκι τώρα ἀπλώνει

δ Χάρος στὴ σθντιμή μου ματιά.

Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ :

·Ἀπό δὲ θά μπορήσει ποτὲ τόρα νὰ τὸ σπρώσει:

ΦΕΓΓΑΡΑΚΙ

Per amica silentia luna.
ΒΙΓΓΙΛΙΟΣ

·Πταιν ξαντεφια ἡ σεληνή καλεψειταινταν στὸ κάδια.

Κι' η ουσιάταν είχε ἀνέβασι τὸ καφάσι τὸ σκιερό

γιὰ νὰ πάρη λιγο ἀγέρα καὶ θωρούσε τὸ νερό

ποὺ τοιγνόφω στὰ νησάκιο τὸν ἀργυρόφω του κέντεις νήμα.

·Ξάρνω πέφτει ἀπὸ τὸ κάδια τὸ κάδια τὸ δαγούντο τῆς θρηνώντας
ἀπογνωκάζεται ἔνας κλύτος τὴ βουβή ταφάσει ἥχω.

Τουρκοκάδο μῆν είνε ποὺ γυρεύει ἀπὸ τὴν Καθ,

μ' ἀπιστο κοτει τὴν "Ασπρη Θάλασσαν ἀργυροτειτωντας;

Μῆ θαλασσοπούλια μαρό ποὺ στὰ κύματα βουτούνε,

καὶ διαμάντι ἀπ' τὰ φτερά τους ξετινάζουν τὰ νερά;

Μῆ σφριζούνε τὰ τζιννιά στ' ἀστρο κεῖ τὰ λαμπέρα

καὶ τῶν κάστρων τ' ἀρχηγούτωντας;

Τὶ γαλήνη ποὺς ταράζει ἔτοι διπλα τὰ σαφά;

Δὲν είνε θαλασσοπούλια ποὺ στὰ κύματα γιρνούν.

μήτε πέτρες ἀπὸ κάστρα μέσ' στη θάλασσα γκρεμούν.

μήτε πὲ κοτεια καίπι, ποὺ ἀργοκάνητο γλυτστράει.

Μόνο σάκκοι φυσικομένοι μὲ παράξενο ἔνα σκήμα.

ποὺ πικρὰ θρηνούντες σκύβει κι' η ουσιάταν καὶ θωράει.

Λές καὶ μιαίσσει κάθεται ποὺ σπαταριέταιει...

Κι' ήταν ξαστριά καὶ σελήνη καθεφαρτούνταν στὸ κάδια.

Μεταφρ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ—ΣΕΝΑΚΗ

